

Rettevejledning til opgave 1

Spørgsmål

1. Var rettens kendelse af 30. marts 2020 korrekt?

Den studerende skal kunne identificere, at spørgsmålet vedrører oprindelig subjektiv kumulation, der er reguleret i retsplejelovens § 250, stk. 1, da Guldsmed Grün dels gør et krav gældende mod Bryggeri-Bakken A/S dels et krav mod advokat Frank Franksen.

Subjektiv kumulation kræver for det første, at der er værneting for alle kravene i Danmark, jf. retsplejelovens § 250, stk. 1, nr. 1. Da såvel Bryggeri-Bakken A/S og advokat Frank Franksen har hjemting i Danmark, jf. hhv. retsplejelovens § 238, stk. 1, og retsplejelovens § 235, er denne betingelse opfyldt. Retsplejelovens § 250, stk. 1, nr. 2 og 3, er ligeledes opfyldt, da Retten i Randers er såvel saglig og stedlig kompetent til at behandle kravet mod Frank Franksen, da han har hjemting i Randers, jf. retsplejelovens § 235, stk. 1, jf. stk. 2. Retsplejelovens § 250, stk. 1, nr. 4, er ligeledes opfyldt, da sagerne kan behandles efter de samme processuelle regler, da ingen af kravene eksempelvis skal behandles efter småsagsprocessen eller voldgift.

Da advokat Frank Franksen gør indsigelse, skal kravene have en sådan sammenhæng, at de bør behandles i samme sag, jf. retsplejelovens § 250, stk. 1, nr. 5. Begge krav har sammenhæng med Guldsmed Grüns køb af lejligheden, men kravene udspringer ikke af det samme retsforhold, da kravet mod Bryggeri-Bakken A/S vedrører mangler ved det solgte, hvorimod kravet mod advokat Frank Franksen vedrører erstatningsansvar for rådgivningen, og der er næppe tilstrækkelig sammenhæng mellem kravene, da der ikke er sammenhæng mellem hverken de faktiske eller retlige forhold, jf. U 1994.967H.

(DCR s. 298-303)

2. Var landsrettens kendelse af 27. april 2020, herunder dens begrundelse herfor, korrekt?

Spørgsmålet vedrører dels, om kære kræver procesbevillingsnævnets tilladelse, dels om fristen er udløbet. De studerende skal besvare begge spørgsmål uafhængig af, om de måtte nå frem til, at procesbevillingsnævnets tilladelse kræves.

Retten i Randers har afsagt kendelse den 30. marts 2020 om at tillade kumulationen, og sagen er derfor ikke afsluttet ved denne kendelse. Kære kræver procesbevillingsnævnets tilladelse, såfremt afgørelsen er omfattet af § 253, stk. 4, eller § 389a.

Den gode besvarelse indeholder en diskussion af, om der er tale om en delafgørelse. Afgørende herfor er som udgangspunkt, om afgørelsen er egnet til at afslutte sagen eller har afgørende betydning for sagens gang. Der er formentlig ikke tale om en delafgørelse, jf. U1999.234/1H, da afgørelsen vedrører kumulation. Den gode besvarelse argumenterer for, at afgørelsen ikke vil være egnet til at afslutte sagen, idet Retten i Randers er kompetent til at behandle sagen mod Frank Franksen, og i det tilfælde, hvor retten havde truffet den korrekte afgørelse, ville Retten være forpligtet til at udskille sagen og fortsætte kravet og dermed sagen mod Frank Franksen, jf. retsplejeloven § 250, stk. 3. Det kan dog overvejes, om der med støtte i ordlyden i retsplejeloven § 250, stk. 3, jf. dennes henvisning til § 253, er tale om en delafgørelse.

Da der formentlig ikke er tale om delafgørelse og da afgørelsen træffes under hovedforhandlingen eller forberedelsen heraf, er sagen omfattet af retsplejelovens § 389 a, jf. U2015 736 Ø.

Kærefristen er 2 uger, jf. retsplejelovens § 394, og den løber fra den dag, kendelsen er truffet, såfremt parterne har været informeret om dette afgørelsestidspunkt, og hvis ikke, fra det tidspunkt, hvor kendelsen er publiceret på sagsportalen, jf. retsplejelovens § 394, stk. 2. Kendelsen afsiges og publiceres mandag den 30. marts 2020, hvorfor kærefristen udløber mandag den 13. april 2020, hvilket er 2. påskedag. Fristen forlænges ikke, som følge af at fristen udløber på en helligdag, hvorfor kæren er indgivet for sent. Der er ikke faktuelle oplysninger i sagen, der indikerer, at der skal gives oprejsningsbevilling, jf. retsplejelovens § 394, stk. 2.

Landsrettens kendelse af 27. april 2020, herunder dens begrundelse herfor, er derfor korrekt.

(DCR, s. 302,388-392, og 504-505)

3. Er rettens kendelse af 30. september 2020 korrekt?

Advokat Jens Jensen gør for det første gældende, at anmodningen om sagkyndige dommere er fremkommet for sent. Selvom forberedelsen er afsluttet, da der er under 4 uger til hovedforhandlingen, jf. retsplejelovens § 356, gælder retsplejelovens regler om præklusion, jf. retsplejelovens § 358 ikke anmodningen om sagkyndige dommere, da der ikke er tale om bevisførelse. Adgangen til at anmode om sagkyndige dommere er derfor ikke prækluderet, og det bør derfor alene vurderes efter retsplejelovens § 20, om retten skal tiltrædes af sagkyndige dommere.

Kontradiktionskravet, jf. retsplejelovens § 20, stk. 3, er overholdt, da retten orienterer parterne herom.

Afgørende for, om retten bør lade retten tiltræde af sagkyndige dommere er, om sagens fagkundskab synes af betydning for sagen. Sagen vedrører alene spørgsmålet om, hvorvidt BB kontraktretligt var forpligtet til at levere et ventilationsværk, der lever op til skærpede krav. Dette er et juridisk spørgsmål, og der synes derfor ikke at være behov for at tiltræde sagen med sagkyndige dommere. Hertil kommer, at BB netop har frafaldet bevisførelse i form af syn og skøn, og det fremstår derfor som om, at de sagkyndige dommere vil kunne træde i stedet for denne bevisførelse, hvilket normalt ikke er tilladt, jf. U2013.2913Ø.

Rettens kendelse af 30. september 2020 er derfor korrekt.

(DCR s. 186-189)

4. Skal landsretten afvise at behandle anken fra Frank Franksen?

En part kan ensidigt give afkald på at anke, når sagen er afgjort, jf. retsplejelovens § 370, stk. 5. Et sådant afkald skal dog være udtrykkeligt, hvorfor det eksempelvis ikke er tilstrækkeligt, at domsbeløbet betales, jf. U2016.3514V. I sagen har Frank Franksen dels betalt beløbet, dels telefonisk oplyst, at han er glad for, at sagen nu er endelig afgjort, men har derimod ikke givet et egentligt udtrykkeligt ankeafkald. Spørgsmålet er derfor, om de samlede omstændigheder kan betragtes som et ankeafkald, jf. U2015.1079Ø. Da der ikke foreligger en udtrykkelig tilkendegivelse rettet mod anke, er det næppe tilfældet. Diskussionen, og ikke resultatet er afgørende.

Rettevejledning til opgave 2

Spørgsmål

1. Er appellen den 19. maj 2020 rettidig?

Retten har meddelt parterne, at der bliver afsagt dom den 21. april 2020, jf. retsplejelovens § 219, stk. 2. Fristen for anke regnes således fra dommens afsigelse, og fristen for anke er 4 uger, jf. retsplejelovens § 410, jf. § 372, stk. 1. Det kan diskuteres, om fristen bør regnes fra et senere tidspunkt, når parterne ikke har haft mulighed for at gøre sig bekendt med dommen, men det er formentlig ikke tilfældet, sml. om en straffesag U 2019.3576 H. Fristen for anke udløb således den 19. maj 2020, og der skal i dette tilfælde ikke kæres, jf. retsplejelovens § 410, jf. § 369, stk. 3. Da der alene kæres inden for fristen, er fristen således som udgangspunkt overskredet, men kæreskriftet opfylder efter oplysningerne i sagen formentlig kravene til en ankestævning. Der kan således argumenteres for at betragte kæren som en rettidig anke, jf. Den civile retspleje, s. 485.

2. Redegør for og tag stilling til sagsøgers tre anbringender om rette sagsøger.

Zenta A/S har inden sagens anlæg overdraget sin fordring på Hansen til CopyCollect A/S. Da Zenta ikke har noget krav mod Hansen, er selskabet således ikke rette sagsøger. Det er et spørgsmål om sagens realitet, der fører til frifindelse.

Det skal herefter diskuteres, om betingelserne for at ændre betegnelsen for sagsøger er opfyldt. Den omfattende retspraksis om dette spørgsmål er i Den civile retspleje, s. 357 f., sammenfattet således, at betegnelsen kan ændres, såfremt i dette tilfælde CopyCollect A/S henset til de faktiske omstændigheder fremstod som rette sagsøger, og stævningens betegnelse ikke har haft betydning for Hansens mulighed for at varetage sine interesser. Da Zenta i forløbet inden stævningens udtagelse fremstod som fordringshaver – og fordringen først kort tid før sagens anlæg blev overdraget til en uafhængig tredjemand – er betingelserne for at ændre betegnelsen for sagsøger formentlig ikke opfyldt.

Det gøres endelig gældende, at Zenta under alle omstændigheder nu var blevet bemyndiget til at møde på CopyCollects vegne. Det anerkendes som udgangspunkt, at en anden kan bemyndiges til at anlægge en sag i eget navn, jf. Den civile retspleje, s. 60 f., men en sådan bemyndigelse kan ikke efter sagens anlæg bruges til at reparere det forhold, at det ikke er den rette sagsøger, der har anlagt sagen, jf. Den civile retspleje, s. 148 f., og den kan heller ikke bruges til at omgå reglerne om rettergangsfuldmagt. Da Zenta "nu" er blevet bemyndiget, kan bemyndigelsen således ikke medføre, at der ikke skal ske frifindelse.

3. Redegør for og tag stilling til anmodningen om at indhente en erklæring fra Jensen.

Der er ikke tale om en erklæring om sagens faktum, men en anmodning om at indhente en sagkyndig erklæring om generelle forhold, jf. Den civile retspleje, s. 588 ff. Den skal således ikke indhentes efter reglerne om syn og skøn, men efter de gennem retspraksis og teori skabte retningslinjer for sådanne erklærings indhentelse. Den bør således som udgangspunkt indhentes efter forhandling med modparten, og i hvert fald spørgsmålet om sagkyndig bør i forbindelse med uenighed forelægges retten. Jensen er ikke inhabil, jf. Den civile retspleje, s. 50, men da parterne ikke er enige om at udpege Jensen, bør dette således forelægges retten, der efter drøftelse mellem parterne kan rette henvendelse til en relevant brancheorganisation el.lign., jf. Den civile retspleje, s. 582 f. Såfremt parterne ikke følger disse retningslinjer, kan retten efter omstændighederne afskære en erklæring efter retsplejelovens § 341.

4. Redegør for og tag stilling til anmodningen om at afhøre Hans Hansen og Sonja Hansen og anmodningens retsvirkninger.

Hansen er part i sagen, og han har derfor pligt til at afgive forklaring, jf. retsplejelovens § 302. Det har alene processuel skadevirkning, såfremt han ikke vil afgive forklaring, jf. Den civile retspleje, s. 555 f. Der kan først tages stilling til dette i forbindelse med sagens afgørelse, men der skal i så fald foretages en helhedsvurdering i forbindelse med bevisbedømmelsen, jf. Den civile retspleje, s. 557 f. Det kan næppe føre til at lægge til grund, at han selv har downloadet filmene.

Der er ikke oplysninger om strafferetlig forfølgning mod Hansen, men da det kan være strafbart at foretage ulovlig downloading, kan det overvejes, om Hans Hansen kan påberåbe sig retsplejelovens § 171, stk. 2, nr. 1, om at udsætte sig selv for straf.

Det kan endvidere overvejes, om Hans Hansen kan påberåbe sig vidnefritagelsesreglen i retsplejelovens § 171, stk. 1, idet det kan have været Sonja Hansen, der har downloadet bl.a. Sunny Beach revisited, og hun derfor kan blive part i en senere sag om erstatning for den ulovlige downloading, jf. Den civile retspleje, s. 570.

Da Sonja Hansen ikke er part i sagen, har hun som udgangspunkt vidnepligt efter retsplejelovens § 168, men hun kan påberåbe sig vidnefritagelsesreglen i retsplejelovens § 171, stk. 1 – og efter omstændighederne § 171, stk. 2, nr. 1.

Da det kan have været Sonja Hansen, der har downloadet Sunny Beach revisited og lignende film, og hun derfor kan blive part i en senere sag, kan det endvidere overvejes, om dette kan føre til ikke at pålægge hende vidnepligt, idet det kan gøre hendes partsbeføjelser i en eventuel senere sag illusoriske, jf. Den civile retspleje, s. 554 f.

Retten kan i forbindelse med vidnefritagelse efter bl.a. retsplejelovens § 171, stk. 1 – men ikke § 171, stk. 2, nr. 1 – pålægge den pågældende at afgive forklaring, når forklaringen anses for at være af afgørende betydning for sagens udfald, og sagens beskaffenhed og dens betydning for vedkommende part eller samfundet findes at berettige dertil.